

ДЕБЪРСКИ ГЛАСЪ

Органъ на Дебърскитѣ просвѣтителни дружби въ България

Единъ брой 10 ст.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

Единъ брой 10 ст.

Годишенъ абонаментъ въ прѣдплата:

За членове на дружбата и клоноветѣ и . . . . . 5 лева.

За нечленове на дружбата . . . . . 6 лева.

За странство . . . . . 8 лева

Урежда

Редакционенъ Комитетъ.

Всичко за вѣстника се изпраща до редакцията му
ул. „Екзархъ Иосифъ I“ № 25, III етажъ.

За обявления се плаща на първа страница по
50 ст. на гармонденъ редъ, на четвърта страница по
20 ст. на гармонденъ редъ.

Прѣстѣпна нехайность.

Столицата на България отъ нѣколко време насамъ е наводнена отъ бѣжанци изъ Македония, кждѣто младотурската власть размахва ятагана по правилата на Абдулъ Ханида. Пресата своеврѣменно извѣсти за прѣхвърлянето границата на стотници и хиляди бѣжанци и пристигането имъ въ Кюстендилъ и ошо продължава да извѣстява. Истѣпленията на турската власть въ Македония при събирането на оржжията отъ българския народъ тамъ, потвърдени и отъ самитѣ пострадали — бѣжанцитѣ, бързо се разнесоха отъ телеграфа по цѣлия свѣтъ. Обществено мнѣние на всѣкъдѣ се интересува и обѣрна погледитѣ си къмъ европейскитѣ провинции на разкапалата се отоманска империя. Консули и кореспондентѣ на европейски вѣстници отидоха да провѣрятъ лично на мѣстото на произшествията онова, което твърдѣха пострадалитѣ, а инквизиторитѣ *официално опровергаваха*. Когато страданията на македонцитѣ разтревожиха цѣлия свѣтъ, българитѣ отъ царството и македонската емиграция стоятъ виѣленени и апатични до прѣстѣпность. Ужаснитѣ истезания, които се струпаха върху главата на роба, викащъ искрено слѣдъ 10 юлий 1908 год. заедно съ вѣковнитѣ си мѣчителни „яшасънъ хурнетъ“, затрогнаха ли нѣкакъ сърцето на македонската емиграция въ България? Заинтересуваха ли се ония, които първи слѣдъ 10 юлий 1908 г. побѣрааха да грабнатъ пари отъ България за да се заселятъ отново въ родината си? Нашитѣ политически мѣже, шефове и стѣлбове на *грамадни* партии, въ програмитѣ на които на първо мѣсто стоятъ идеалитѣ на българския народъ — чуха ли, видѣха ли онова, що става подъ носѣтъ имъ? Иматъ ли хаберъ за онова покушение, което се върши върху българския народъ отъ младотурцитѣ, които етѣно прокламирааха за денъ до пладне равенството, братството и свободата? Какво правимъ въобщо ние, живещитѣ свободно българи, за ония нещастници, които, напушайки съ сълзи на очи своето бащино огнище, хранѣха въ душата си надеждата за сърдечно гостоприемство и живѣ интересъ къмъ съдбата имъ отъ насъ, тѣхни братя, които живѣемъ въ свободна майка България?! Какво правимъ ний въ тия важни, и слабобосни за народа ни минути?

Какво правимъ?! За срамъ и позоръ—нищо, абсолютно нищо не правимъ.

Съ стотници голи, боси, гладни, изнурени бѣжанци се явиха прѣдъ портитѣ ни, ний ги гледаме и нехаемъ, чуваме тѣхнитѣ стенания, но не ги проумѣваме. Една отвратителна апатия ни е задушала. Мъртвило въ главитѣ на политическитѣ мѣже, униние въ умоветѣ на дѣшитѣ, бездушие въ

душитѣ на българското общество, прѣстѣлно нехайство въ емиграцията! Всичко сѣ, като че ли днесъ не вилнѣе, както прѣдъ, въ Македония азиатския калѣчъ! Анархията въ управлението отатѣкъ Рила създаде анархия и въ нашитѣ умове отсамъ! Защо? Нимá трѣба тѣй да е? Кой е длъженъ днесъ да бие тревога, да дигне гласъ на протестъ, ако не споменатитѣ по-горѣ фактори? Нимá и българско общество, и политически партии, и тѣхнитѣ шефове, и емиграцията, и водителитѣ ѝ ще гледатъ още безчувствено на ония нещастници, които нѣколко пѣти, кръстосаха улицитѣ за да обърнатъ вниманието имъ и за да възбудятъ интересъ къмъ това що става съ народа отатѣкъ Рила?

Ний мислимъ, че съ нищо не може да се оправдае нашето нехайство. И за да не остане една черна страница изъ нашия политически и граждански животъ, потрѣбна е обща, задружна работа — работа за облекчаване положението на ония, които оставатъ подъ острието на ножа и на ония, които, за щастие, сѣ се спасили отъ него.

Българското гражданство тукъ — въ столицата на България — и въ цяла България трѣба да дигне мощенъ гласъ на протестъ срѣщу варварствата, които се вършатъ надъ неговия братъ-робъ отаждъ Рила, ако не иска да си лѣдне неизличимото пѣтно на малодушието и измѣната прѣдъ народнитѣ идеали. Това трѣба да стори чрѣзъ повсемѣстни и многолюдни митинги. Въ тѣхъ трѣба да се иска отъ правителството рѣшителни акции за прѣкратаването единъжъ за винаги на позорната тирания, която така бѣсно и варварски налага юрука си въ конституционния ужъ режимъ надъ нашитѣ братя, които доказаха стократно, че тѣ заслужватъ по-завидна участъ. Съ тѣхъ трѣба да се внуши и на Европа, че бездушието не може да се продължава вѣчно и че не е то, което ще запази мира, за който толкова „грижи“ полага Европа, нито пъкъ дълготърпението на свободния, па и на несвободния българинъ, може да бѣде безгранично.

Налага се на българското гражданство грижа и за бѣжанцитѣ. Позорно и прѣстѣлно би било тѣ да се оставятъ на улицата безъ храна и подслонъ. Какъ да се организира тая грижа не му е мѣстото ний тукъ да посочваме, но трѣба да повторимъ, че това трѣба да се направи часъ по-скоро за да не бѣде късно. Инициативата принадлежи на побуднитѣ и съзнаващи дълга къмъ народа си, и къмъ народнитѣ идеали. Край на прѣстѣлната нехайность, край на позорната апатия!